

махай стълкнованіа съ византійската имперія, на която нѣкои отъ тѣхъ были вече подвластны, тѣ сичкы-тѣ щѣли да са изгърчѣтъ, както и имало такъвзи жребій часть отъ тѣхъ, която са поселила въ собственна Гърція, макаръ и да е была многочисленна. Но Българытѣ имъ дали значеніе и сила като на отдѣленъ народъ, безъ да причинѣтъ нѣкой ущърбъ на народността имъ. » ⁽³⁾ Туй явеніе лесно са обяснява, като прие́мнемъ несумненно, че *Българытѣ*, които дойдохъ на балканскыя полуостровъ и тѣй лесно приехъ цѣла една страна (Мизія), на която наложихъ името си, като я подчинихъ, — *не ще да сж были народъ различенъ отъ голѣмата славенска фамилія*. И ако има даже противно мнѣніе на туй, както и има, но то не докача въ най-малко славенскыя характеръ на днешныя българскый народъ, толкозь повече защото този новъ элементъ, който са е пренесълъ и са осилилъ по тѣзи страны съ одного отъ Кубратичытѣ — Аспаруха, даде новъ животъ и прѣсни силы на многобройнытѣ, по мирны славенскы племена, които живѣяхъ тогази по Мизія и Дарданія, по малка Скитія, собственна Тракія (Раманія) и Македонія. — Исчисленытѣ тукъ петъ области съставляли отколѣ въсточната половина на балканскыя полуостровъ, подъ едно общо име *Тракия*, а западната му половина была *Иллирикъ*, който състоялъ отъ собственна Иллирія, Далмація, Херцеговина, Черна-гора, Албанія, Епиръ и Тессалія. —

Безъ да са впускамы въ разнытѣ теоріи за про-

⁽³⁾ Гл. статьята на г. Т. С. Бурмова въ *болг. книжници* отъ 1859—60 г. подъ заглавіе: « За началото, распространеніето и утвържденіето на христіанската вѣра между Българытѣ ». И особно за туй виждь брой 15 отъ *Книжницитѣ* ч. II отъ 1859, стр 472. —